

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobkyně: **Bc. A. B.**
zastoupená advokátem Mgr. Marianem Babicem
sídlem Nákladní 3002/2 746 01 Opava

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

za účasti: **J. H.**

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2017 č. j. MSK 95035a/2016
18710/2017, ve věci obnovy řízení

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 20. 1. 2017, č. j. MSK 95035a/2016 18710/2017 **se zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 19 456 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Mariana Babice, sídlem Nákladní 3002/2, 746 01 Opava.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2017, č. j. MSK 95035a/2016 18710/2017, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Vítkov ze dne 25. 4. 2016, č. j. MUVI 10409/2016, kterým bylo obnoveno řízení pravomocně ukončené rozhodnutím ze dne 15. 8. 2011, č. j. MUVI 39282/2011, ve věci odstranění stavby nepovolených stavebních úprav a technologického zařízení ve stavbě „Pekárna“ na pozemku parc. č. X v k. ú. Vítkov (dále jen „stavba“).
2. V podané žalobě žalobkyně namítla tyto žalobní body:
 - 1) správní orgán I. stupně rozhodl o obnově řízení, aniž by existovaly zákonné důvody pro její povolení, neboť neexistuje dříve neznámá skutečnost, která by odůvodňovala jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování [§ 100 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v rozhodném znění – dále jen „správní řád“], ani neexistuje veřejný zájem na novém řízení a nebyl ani aplikován § 94 odst. 4 a 5 správního řádu. Žalobkyně v této souvislosti poukázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), a to rozsudky sp. zn. 2 As 22/2009 a 8 As 18/2010 a také Boh A 4122/24, 7231/28 a 9596/32;
 - 2) nalezený výkres I. NP nepřináší zásadní změnu řešení otázky, která byla předmětem v původním řízení o odstranění nepovolených stavebních úprav. Správní orgán I. stupně pochybil, když se předběžně nezabýval relevancí tohoto výkresu v tom smyslu, zda odůvodňuje jiné řešení otázky, čímž došlo k porušení zákona (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně sp. zn. 62 Af 8/2010);
 - 3) správní orgán I. stupně neodůvodnil existenci veřejného zájmu podle ust. § 100 odst. 3 správního řádu a zásady proporcionality dle § 100 odst. 4 a 5 správního řádu. Vlastník stavby měl sám možnost podat návrh na obnovu řízení. Svého práva však nevyužil a sám se nápravy rozhodnutí nedomáhal. Není na místě, aby jeho aktivita byla nahrazována iniciativou správního orgánu, aniž by došlo k narušení zásady nestrannosti správních orgánů. Žalovaný ani správní orgán I. stupně se nezabývali otázkou posouzení nepoměru mezi právy nabytými v dobré víře a zájmem na obnovení řízení (srov. rozsudek NSS sp. zn. 2 As 77/2011 a sp. zn. 8 Afs 2/2009);

- 4) správní orgán I. stupně rozhodl o obnově řízení po uplynutí tříleté lhůty stanovené § 100 odst. 3 správního řádu. Řízení, o jehož obnově bylo rozhodnuto, bylo skončeno rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 15. 8. 2011, č. j. MUVI 39282/2011, ve spojení s rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 1. 2012, č. j. MSK 205186/2014, které nabylo právní moci dne 14. 9. 2011. Tříletá lhůta, v níž je podle zákona možné rozhodnout o obnově řízení, uplynula dne 14. 9. 2014. Po tomto datu již nebylo možno o obnově řízení z úřední povinnosti rozhodnout. Stavební úřad o obnově řízení původně rozhodl již dne 3. 9. 2014, tedy ještě v zákonné lhůtě, avšak jeho rozhodnutí bylo zrušeno v odvolacím řízení a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Zrušením rozhodnutí v odvolacím řízení došlo k přetržení pozastavení objektivní lhůty pro nařízení obnovy řízení a nové rozhodnutí bylo vydáno až v roce 2016, tedy evidentně po uplynutí zákonné lhůty. Opačný výklad by vedl k narušení principů dobré správy a právní jistoty a adresáti veřejné správy by k rozhodovacím procesům a k autoritě správních orgánů mohli ztrácet důvěru;
- 5) správní orgán I. stupně rozhodl o obnově řízení, aniž by byl k takovému rozhodnutí věcně příslušný. Rozhoduje-li se o obnově řízení z moci úřední, pak rozhoduje správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni (ust. § 100 odst. 3 správního řádu). V posuzované věci však v původním řízení v posledním stupni nerozhodoval správní orgán I. stupně, nýbrž žalovaný, který rozhodnutím ze dne 27. 1. 2012, č. j. MSK 205186/2011 zamítl odvolání účastníků proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Teprve tímto rozhodnutím bylo předmětné správní řízení skončeno, a proto je věcně příslušným orgánem k rozhodování o nařízení obnovy řízení nikoliv správní orgán I. stupně, ale žalovaný.
3. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že předmětná listina (výkres půdorysu I. NP) byla omylem založena k jinému spisu stavebního úřadu a uložena v archivu. Žalovaný má za to, že pokud byla předmětná listina následně náhodně nalezena, skutečnosti, které z ní vyplývají, lze považovat za dříve neznámé skutečnosti ve smyslu ust. § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. Podmínka objektivní neznalosti a nemožnosti uplatnění listiny v původním řízení je splněna, neboť se zkoumá pouze na straně účastníka správního řízení. V posuzované věci bylo navíc řízení o nařízení odstranění stavebních úprav zahájeno z úřední povinnosti, kdy bylo na stavebním úřadu, aby řádně prokázal existenci nepovolených stavebních úprav. Pokud by z nově dohledaného výkresu vyplynulo, že část těchto stavebních úprav byla řádně povolena, byť by se jednalo o část zanedbatelnou, pak by se nutně musel změnit obsah stavebních úprav, jejichž odstranění se nařizuje. Jednoznačně se tedy jedná o novou skutečnost, která může odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem v původním řízení. Žalovaný má rovněž za to, že v daném případě je zcela zřejmé, že veřejný zájem na řádném zjištění skutkového stavu a na správné aplikaci stavebního zákona převyšuje partikulární veřejný zájem žalobkyně či jiných blíže nespecifikovaných adresátů veřejné správy na nezaměnitelnosti a závaznosti pravomocných rozhodnutí a není nutné, aby se správní orgány ve svých rozhodnutích k výsledku poměrování obou těchto veřejných zájmů explicitně vyjadřovaly (srov. rozsudek NSS sp. zn. 4 As 40/2012). Námitku uplynutí zákonné lhůty a věcnou nepřislušnost stavebního řádu žalobkyně namítla již v odvolání a žalovaný se s nimi vypořádal v napadeném rozhodnutí, na což plně odkázal. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

4. Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného doručené krajskému soudu dne 24. 7. 2017 setrvala na své původní argumentaci.
5. Krajský soud ve věci již jednou rozhodl, a to rozsudkem ze dne 16. 8. 2018, č. j. 22 A 52/2017- 38 tak, že rozhodnutí žalovaného zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Rozsudek krajského soudu byl zrušen rozsudkem NSS ze dne 28. 11. 2018, č. j. 4 As 294/2018-31 a věc byla vrácena krajskému soudu dalšímu řízení, ve kterém je krajský soud vázán právním názorem NSS.
6. Krajský soud v dalším řízení přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
7. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že rozhodnutím Městského úřadu Vítkov ze dne 15. 8. 2011 č. j. MUVI 39282/2011, které nabylo právní mocí dne 14. 9. 2011 bylo nařízeno odstranění stavby, a to stavebních úprav a změny technologie ve stavbě „Pekárna“ (dále jen stavba) na pozemku parc. č. X v k.ú. x. Rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 1. 2012 č. j. MSK 205186/2011 bylo zamítnuto odvolání J. H. (spoluvlastnice stavby) jako opožděné. Ze správního spisu krajský soud dále zjistil, že vydání rozhodnutí o odstranění stavby předcházela v řízení podaná žádost vlastníků ze dne 18. 3. 2011 o dodatečné povolení stavby. Jelikož však na výzvu stavebního úřadu nebyly předloženy žádné podklady nezbytné pro rozhodnutí o takové žádosti, bylo v řízení o odstranění stavby pokračováno.
8. Z usnesení stavebního úřadu ze dne 25. 2. 2014 č. j. MUVI 5650/2014 o zastavení řízení krajský soud zjistil, že vlastníci stavby podali dne 13. 6. 2012 další žádost o dodatečné povolení stavby, k níž předložili projektovou dokumentaci. Jelikož však v dalším řízení nepředložili další podklady pro rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, bylo řízení o této žádosti zastaveno. Rozhodnutím ze dne 8. 8. 2014 č. j. VÍZT 2794/2014/Ko stavební úřad zahájil řízení o obnově řízení ve věci nařízení odstranění stavby. Rozhodnutí ze dne 3. 9. 2014 č. j. Výst. 2794/2014/Ko, kterým bylo řízení obnoveno, bylo zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 12. 2014 č. j. MSK 136533/2014. Další rozhodnutí o povolení obnovy řízení vydal stavební úřad dne 9. 3. 2014 pod č. j. Výst.2794/2014/Ko, které bylo rovněž zrušeno rozhodnutím žalovaného. Následně vydal stavební úřad rozhodnutí o povolení obnovy řízení ze dne 25. 4. 2016 č. j. VÍZT 2794/2014/Ko, v němž jako důvody obnovy řízení uvedl, že dne 14. 3. 2014 byl v řízení o dodatečném povolení stavby nalezen výkres 1. NP, který je součástí ověřené dokumentace s názvem „rekonstrukce 2. NP obj. č. p. x na poštu ve x“ s datem vyhotovení 01/92 k vydanému stavebnímu povolení č. 1/93 ze dne 4. 1. 1993 č. j. 1681/332.7/1993-Ko. Schválením tohoto výkresu došlo k některým změnám oproti původní dokumentaci „Pekárna“. Nalezením tohoto výkresu byly dány důvody k zahájení obnovy řízení. Nalezené listiny byly po celou dobu na stavebním úřadě, ale nebyly součástí spisové dokumentace, neboť se nacházely v „dokumentaci Pošta“. Kopie „dokumentace Pošta“ včetně výkresu 1. NP z této dokumentace byly vloženy do spisu o obnově řízení. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, o němž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného.
9. Podle ust. § 100 odst. 1 správního řádu, řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci, se na žádost účastníka obnoví, jestliže:

- a) vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení, a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo
 - b) bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného k řízení, které má být obnoveno, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.
10. Podle ust. § 100 odst. 3 správního řádu, ve tříleté lhůtě od právní moci rozhodnutí, může o obnově řízení z moci úřední rozhodnout též správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni, jestliže je dán některý z důvodů uvedených v odst. 1, a jestliže je na novém řízení veřejný zájem; do konce uvedené lhůty musí být rozhodnutí o obnově řízení vydáno.
11. Krajský soud se primárně zabýval důvodností žalobního bodu 5), v němž žalobkyně namítá, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno nepřislušným správním orgánem. S obdobnou odvolací námitkou se žalovaný vypořádal na str. 9-10 napadeného rozhodnutí, kde zdůraznil, že proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 15. 8. 2011 ve věci odstranění stavby bylo sice podáno odvolání, to však bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 1. 2012, č. j. MSK 205186/2012 zamítnuto jako opožděné. Tuto skutečnost žalovaný vyložil v souladu s komentářem k § 100 odst. 2 správního řádu (JUDr. Josef Vedral, Ph. D., Správní řád, komentář) tak, že bylo-li odvolacím orgánem rozhodováno pouze procesně a nikoliv o meritu věci, je správním orgánem, který ve věci rozhodl v posledním stupni, správní orgán I. stupně. Krajský soud se s tímto názorem žalovaného plně ztotožňuje, a jelikož žalobkyně jej v podané žalobě žádným konkrétním způsobem nerozporovala, nemá, co by k věci více uvedl. Tento žalobní bod proto krajský soud důvodným neshledal.
12. Dále se krajský soud zabýval důvodností žalobního bodu 4), v němž je namítáno, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno po uplynutí zákonné lhůty pro rozhodnutí o obnově řízení. Obsahem správního spisu má krajský soud za prokázané, že původní rozhodnutí o odstranění stavby bylo vydáno dne 15. 8. 2011 pod č. j. MUVI 39282/11 a nabylo právní moci dne 14. 9. 2011. Ve smyslu ust. § 100 odst. 3 správního řádu rozhodnutí o obnově řízení musí být v řízení o obnově vedeném z moci úřední vydáno ve lhůtě 3 let od právní moci rozhodnutí.
13. Označené ustanovení správního řádu výslovně stanoví, že rozhodnutí o obnově řízení musí být do konce tříleté lhůty *vydáno*. Co je míněno vydáním rozhodnutí upravuje ust. § 71 odst. 2 správního řádu. Jak dovodil NSS ve zrušujícím rozsudku (odst. [15] zrušujícího rozsudku) zákon nepožaduje, aby rozhodnutí o obnově řízení vydané z úřední povinnosti ve lhůtě 3 let nabylo právní moci, postačí, pokud je v této lhůtě pouze vydáno. S odkazem na komentář ke správnímu řádu (Vedral, J. 2012. Správní řád. Komentář II. vydání. Praha: BOVA POLYGON, str. 868) dovodil, že podmínka vydání rozhodnutí o obnově řízení z moci úřední ve lhůtě 3 let od právní moci rozhodnutí bude splněna již vydáním prvního rozhodnutí o této otázce, a na rozhodnutí o odvolání a případné další navazující řízení se již tato lhůta nevztahuje. Dále NSS poukázal na svou judikaturu k § 97 odst. 2 správního řádu týkající se přezkumného řízení. V rozsudku ze dne 2. 7. 2010, č. j. 7 As 21/2010 - 232, č. 2364/2011 Sb. NSS, tento soud konstatoval, že: „Přezkumné řízení,

včetně zkráceného přezkumného řízení, je zpravidla dvojinstanční, což znamená, že proti rozhodnutí v přezkumném řízení je možno podat odvolání. Z ust. § 97 odst. 2 správního řádu vyplývá, že patnáctiměsíční lhůta pro vydání rozhodnutí se vztahuje pouze na rozhodnutí v přezkumném řízení v I. stupni. Tato lhůta tedy neomezuje vydání rozhodnutí v přezkumném řízení na úrovni II. stupně. Účelem této právní úpravy je mimo jiné to, aby po zrušení rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení soudem ve správním soudnictví mohl správní orgán i po uplynutí patnáctiměsíční lhůty pokračovat v přezkumném řízení a odstranit procesní vady a vydat další rozhodnutí. Odvolací správní orgán může vedle toho, že s konečnou platností rozhodne sám, rovněž zrušit rozhodnutí vydané v přezkumném řízení orgánem prvoinstančním, neboť podmínka dodržení patnáctiměsíční lhůty se vztahuje pouze na „první“ prvoinstanční rozhodnutí vydané v jednom přezkumném řízení, nikoli však na „druhé“ či další takové rozhodnutí. Uvedený závěr vyplývá z povahy dvojinstančního přezkumného řízení, v němž se na rozhodování odvolacího orgánu zásadně vztahují ust. § 90 správního řádu, který se zrušením prvoinstančního rozhodnutí a vrácením věci k novému projednání v odst. 1 písm. c) jako s velmi častou alternativou počítá. Vyloučení možnosti odvolacího orgánu využít v přezkumném řízení tuto alternativu jen proto, že při novém projednání by prvoinstanční orgán „narazil“ na patnáctiměsíční lhůtu a musel přezkumné řízení podle ust. § 97 odst. 2 věty druhé správního řádu zastavit, by vedlo k nutnosti vykládat oprávnění odvolacího orgánu v přezkumném řízení tak, že má vždy [tj. i když by tomu jinak bránily vylučující důvody podle § 90 odst. 1 písm. c) část věty za prvním středníkem správního řádu] oprávnění ke změně prvoinstančního rozhodnutí. Takový výklad je však nepřijatelný, neboť by bez zákonného podkladu zcela zásadním způsobem modifikoval povahu odvolacího řízení a uplatnění zásady dvojinstančnosti v přezkumném řízení oproti běžnému správnímu řízení. Proto je nutno podmínky uplatnění důvodu k zastavení přezkumného řízení pro uplynutí patnáctiměsíční lhůty podle ust. § 97 odst. 2 správního řádu vykládat restriktivně, a sice tak, že pouze první v přezkumném řízení vydané prvoinstanční rozhodnutí je nutno vydat v této lhůtě.“

14. Jak vyslovil NSS, nebyl shledán žádný důvod, proč by se citované závěry vyslovené k přezkumnému řízení neměly vztahovat také na nařízení obnovy řízení z moci úřední. V citovaném rozsudku soud vycházel z nutnosti zachovat dvojinstančnost správního řízení, která se při nařízení obnovy řízení uplatní stejně, jako v řízení přezkumném. „Dvojfázovost“ obnovy

řízení není pro odlišení obou institutů relevantní, navíc NSS v citovaném rozsudku výslovně své závěry vztáhl jak na zkrácené přezkumné řízení, tak i na přezkumné řízení standardní, které je, stejně jako obnova řízení, řízením dvojfázovým. Na věci nic nemění ani to, že závěry citovaného rozsudku byly částečně modifikovány usnesením rozšířeného senátu ze dne 9. 12. 2014, č. j. 2 As 74/2013 - 45, č. 3166/2015 Sb. NSS, podle něhož na vydání rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení je třeba aplikovat lhůtu uvedenou v § 96 odst. 1 správního řádu, který ovšem rovněž používá pojem „vydání“ usnesení. NSS dospěl k závěru, že shodný pojem („vydání rozhodnutí“) by měl být v rámci jediného právního předpisu vykládán obdobně, pokud tomu nebrání důležité důvody. Žádné takové důležité důvody ovšem v posuzované věci zjištěny nebyly

15. Na základě shora uvedené argumentace krajský soud čtvrtý žalobní bod důvodným neshledal.

16. Dále krajský soud přistoupil k vypořádání žalobního bodu 1, jímž je zpochybnění existence zákonných důvodů pro povolení obnovy řízení.
17. Žalovaný v napadeném rozhodnutí opírá nařízení obnovy řízení o skutečnost, kterou je nalezená listina- výkres 1. NP, jež měla být součástí ověřené projektové dokumentace ke stavbě „Pekárna“, která byla nalezena správním orgánem 1. stupně v jiném správním spise při prohledávání archivu stavebního úřadu. Dle žalovaného může nastat situace, kdy je v rámci „dohledávání“ v archivu stavebního úřadu, nalezena tzv. „ztracená dokumentace“, která v daném případě může odůvodnit jiné řešení věci, takže je důvodem pro obnovu řízení. Krajský soud se s touto argumentací žalovaného neztotožňuje. Je potřeba zdůraznit, že nalezená listina se nacházela ve spise samotného správního orgánu I. stupně, přičemž oba tyto spisy vedla stejná úřední osoba. Jedná se o listinu z roku 1993, kterou byly povoleny určité dispoziční úpravy v 1. ND objektu Pekárny. Dle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 4. 2018, č. j. 9 A 160/2015-45: *„Za novou skutkovou okolnost, odůvodňující obnovu řízení z moci úřední, nelze, jak vyplývá z historické judikatury Nejvyššího správního soudu (Boh. A 4122/24, 7231/28, 9596/32), pokládat skutečnost, kterou úřad, jenž vydává rozhodnutí, mohl a z úřední povinnosti měl zjistit.“* Krajský soud v posuzované věci neshledal žádné skutkové a právní důvody, které by zdůvodňovaly odchýlení se od výše citovaného judikátu. Nad rámec soud uvádí, že rovněž vlastníci stavby měli o nalezené listině vědět, když dle ust. § 125 odst. 1 věty první zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavení zákon) v platném znění (dále jen „stavební zákon“), je povinností vlastníka stavby uchovávat po celou dobu trvání stavby ověřenou dokumentaci odpovídající jejímu skutečnému provedení podle vydaných povolení. Skutečnost, že současní vlastníci jsou právními nástupci původního stavebníka, na tom nic nemění. Z argumentace žalovaného vyplývá, že pojem dříve neznámá skutečnost spočívající v nalezení předmětné listiny, je jím vykládán subjektivně. Krajský soud se v tomto plně ztotožňuje s názorem NSS vymezeným v rozsudku ze dne 31. 1. 2011, č. j. 8 As 18/2010-113, kde se uvádí: *„I proto, že obnova řízení je mimořádným opravným prostředkem, jehož důsledkem je zásah do pravomocného správního rozhodnutí, tedy zásah do právních poměrů, které již byly autoritativně správním rozhodnutím stanoveny, je třeba pojem dříve neznámé skutečnosti chápat v objektivním smyslu, tedy jako skutečnosti, které účastník správního řízení skutečně znát nemohl a nemohl je v původním řízení uplatnit. Za takové skutečnosti jsou považovány např. situace, kdy listina nebo jiná věc potřebná k provedení důkazu byla nedostupná, nebo případy, kdy důležitý svědek nebyl dosažitelný nebo dodatečně vypověděl o důležitých okolnostech, ačkoliv v původním řízení odepřel výpověď (shodně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2004, čj. 6 A 176/2002-75).“* O takový nebo obdobný případ však v souzené věci nešlo. Nalezenou listinu nelze označit za nedostupnou, a to ani pro vlastníka stavby, ani pro správní orgán I. stupně. Byl to právě správní orgán I. stupně, který si počínal nezákonně, když nevedl řádně evidenci vlastních správních spisů a dokumentů, jež měly být jejich součástí. Krajský soud dospěl k závěru, že správní orgány svým postupem, tedy rozhodnutím o povolení obnovy řízení, napravovaly rozpor svých rozhodnutí s právními předpisy, respektive svých procesních pochybení. Napravovat však vlastní pochybení správního orgánu cestou obnovy řízení nelze.
18. Vzhledem k tomu, že krajský soud dospěl k závěru, že v daném případě nalezení předmětné listiny nepředstavuje dříve neznámou skutečnost, která by existovala v době původního řízení, není již nutno zkoumat zbylé žalobní námitky, jejichž posouzení by mělo relevanci pouze za situace, kdy by soud dospěl k závěru opačnému. Jedině v takovém

případě by bylo na místě posoudit, zda dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy mohou odůvodnit jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování a zda je na novém řízení veřejný zájem.

19. Na základě uvedené právní argumentace dospěl krajský soud k závěru, že k rozhodnutí o nařízení o obnovy řízení došlo nezákonně, jelikož nebyly splněny zákonné podmínky ust. § 100 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Proto krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 a odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.
20. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšné žalobkyni vzniklo právo na náhradu nákladů řízení, které sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč, a dále z nákladů za právní zastoupení, a to za čtyři úkony právní služby po 3 100 Kč, 4x režijní paušál po 300 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění), a dále z DPH 21% z částky 13 600 Kč, tj. 2 856 Kč (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Náklady řízení celkem pak představuje částka 19 456 Kč.
21. Soud proto uložil žalovanému zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení tuto částku, a to podle ust. § 64 s. ř. s., ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), k rukám advokáta, který žalobkyni v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř. týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.
22. Výrok o náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení je odůvodněn ust. § 61 odst. 5 s.ř.s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí uložil soud, příp. na její návrh z důvodů hodných zvláštního zřetele. V posuzované věci podle obsahu soudního spisu takové skutečnosti nenastaly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** přípustné opravné prostředky. To neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu či je-li namítáno nesprávné řešení otázky, která dosud nebyla Nejvyšším správním soudem řešena – v tom případě je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 30. září 2019

JUDr. Monika Javorová

Shodu s prvopisem potvrzuje

předsedkyně senátu